

ΣΤΙΣ ΓΑΛΑΡΙΕΣ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΛΙΘΟΥ

Αναρωτιέμαι πόσο σαρκαστικό
μπορεί να γίνει ένα
αξημέρωτο όνειρο ,
ακουμπώντας την γήινη μου σάρκα
χωρίς αιδώ,
κουρσεύοντας καράβια αναμνήσεων μου.

Χάθηκα ,χωρίς ποτέ να καταλάβω,
μέσα στο ίδιο μου το σπίτι,
γλείφοντας με τα μάτια
τις ερειπωμένες γαλαρίες του λευκόλιθου.

Οι στεναγμοί των βασανισμένων εργατριών
και των ασπρομάλληδων αντρών,
μοίρα χαραγμένη στον θρήνο
την έξοδο κινδύνου ψάχνουν να βρουν.
Σφυρί, καλέμι,έρωτας με τον λευκόλιθο,
ίσως η μόνη εξήγηση
για το αύριο που δεν ήρθε ποτέ.

Τα μαύρα μάτια τους θωρούν
το κατάλευκο μετάλλευμα,
νεκρός πλούτος θαμμένος
στων Βασιλικών τα υπόγεια ,
άλικο αίμα κατρακυλά
απ' τις λευκές τις γαλαρίες.

Όλοι γλιστρούσαν βιαστικά
μέσ' την λευκή ομίχλη,
κανένα δεν χαιρέτησα σ' αυτή την αναμπουμπούλα,
ούτε την ίδια μου την μάνα.

Στείλτε μου τα ροδοπέταλα του χωριού
τα δάκρυα μου να σκουπίσω ,
γεύση νερού του Έλυμπου
στα ξεραμένα χείλη τους να δώσω.

ΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ...ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ

Το κίτρινο θάμπος της βραδινής ομίχλης
προμηνούσε τον πόθο
του φουρτουνιασμένου πελάγου.
Το κορμί του άψυχο χορεύει
τον χορό της τράτας
στους ρυθμούς των κυμάτων,
(αναρωτιέμαι πόσο χρονών να είναι).

Με μάτια ορθάνοιχτα,
γνήσιο Αιγαιοπελαγίτικο γαλάζιο,
την πυξίδα του ψάχνει
στα απόνερα των βράχων.
Η βάρκα του...μισοβυθισμένη
απ' το βάρος της λύπης,
στο μικρό πετρόχτιστο λιμανάκι
επιστρέφει με μαύρο φανάρι.
Μόνο η βάρκα έμεινε
κι η ζωή του φευγάτη,
όλα μισοτελειωμένα..
τίποτα δεν ολοκληρώθηκε.
Έτσι είναι το πέλαγος φίλε μου,
πόρτες ανοιγοκλείνει,
μπαίνουν οι χαρές
μαζί τρυπώνουν και οι λύπες.
Σκέπασε πέλαγος
σκέπασε
τους ρυτιδιασμένους ψαράδες
όπως το χιόνι τα σταφιδιασμένα
τοπία σκεπάζει.
Οι βάρκες εξακολουθούν
να ανεβαίνουν τις
ανηφόρες της θάλασσας
χαράζοντας πορείες μνήμης.

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Οι ποιητές ψυχή μου
δεν ερωτεύονται,
αγαπούν άπληστα
με πάθος,
κοινή τροφή τους στίχους τους
μοιράζουν.

Οι ποιητές ψυχή μου
δεν κλέβουν
ψυχές απ' τις εκκλησιές,
ανάβουν άστρα και ήλιους,
ραβδοσκοπώντας τον θόλο τ' ουρανού
αναβλύζουν κρυστάλλινες
δροσερές ψυχές.

Οι ποιητές όταν ερωτευτούν
αιώνια μένουν στη γη
κι ανάβουν τις λάμπες
των ματιών απότομα,

όσο μια κατακόκκινη ανατολή.

Έτσι γίνονται όλοι συνομήλικοι
στο φωτισμένο μέλλον,
ξεδιψώντας την όραση μας
στην απέραντη έρημο το σκοταδιού.

ΖΩΓΡΑΦΙΖΩ ...ΧΩΡΙΣ ΧΡΩΜΑΤΑ

Ζωγραφίζω ένα ουράνιο τόξο
χωρίς το βασικό του χρώμα.

Ζωγραφίζω το αόρατο ή
το μυστικό σου πρόσωπο ,
χωρίς το στρογγυλό σου χαμόγελο ,
ρίχνοντας άπλετο φως στη λήθη.

Ζωγραφίζω μια κατευναστική ιστορία
χωρίς δακρυσμένους ήρωες,
περιμένοντας όρθιος και ήρεμος
στην καταιγίδα της νύχτας,
ενώ οι άλλοι
ψαρεύουν όνειρα στο σκοτάδι,
προσπαθώντας να ταΐσουν
τη μέρα που δεν θ' αρχόταν ποτέ.

Ήταν οι ίδιοι που δολοφόνησαν τον ήλιο
με τα αληθοφανή τους ψέματα,
την στιγμή που δραπέτευσε
απ' το μολυβί παράθυρο του σύννεφου,
απροετοίμαστος απλώνοντας
τους μυστικούς του κύκλους.

Ζωγραφίζω έναν τοίχο ανάμεσα
σε μένα και το κρεβάτι μου,
κάθε βράδυ με το σφυρί τον χτυπώ,
δεν απαντά κανείς,
είμαι σίγουρος όμως,
πίσω του κρύβεται ο εχθρός.

Ζωγραφίζω μια γαλαζοαίματη θάλασσα
να ταξιδεύουν μακριά τα γιώτ(α)
των ερωτηματικών μου.

Ζωγραφίζω με το περίσσειμα
των χρωμάτων του Θεόφιλου,
τραβώντας καμπύλες γραμμές

στις λευκές φουστανέλες,
καθώς ένα ρόδι κατακόκκινο
κυλούσε απ' τα μάτια μου,
αφήνοντας να φανεί ο δημιουργός.

Προσπαθώ να ζωγραφίσω εσένα....
Ω ...σύμπαν,
μα τέλειωσαν τα χρώματα της ίριδας ,
κι έτσι ψάχνει ο ένας τον άλλον
στην κορυφή του ουράνιου τόξου.

Η ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Πόσο ζει μια σιωπή;
όσο μια πεταλούδα;
όσο ένα φθινόπωρο;
όσο ο μαύρος καπνός
που ξεφεύγει από το τζάκι ;
όσο ο αιθέρας στο λευκό χειρουργείο;
όσο ένας χειμωνιάτικος αιώνας ;

Όσο ζεις εσύ και όσο ζω
όσο ζούμε εμείς,
και μετά οι γλυκές φωνές των αγγέλων
παίρνουν τον λόγο από μέσα μας
και τον υψώνουν στον ουρανό,
Και απεκδύονται οι σίχτοι το χρυσάφι τους.

Όλα τα περιφρονεί ο θάνατος
και σβήνει ο ήλιος με μάτια ανοιχτά,
ψεύτης κατηγορος
μέσα στην αιωνιότητα.

Η ΕΛΑΦΡΟΤΗΤΑ

Νερό τρεχάμενο η ζωή
ανάκατη με αίμα,
σύρσιμο φιδιού στα χορταριασμένα μονοπάτια.
Έγερναν τα ηλιοκαμένα στάχυα
έγερνε κι ο ήλιος κόκκινος
στην έχθρα του δειλινού.

Οι φάροι πνιγμένοι στην καταιγίδα
φώτιζαν με στιγμιαίες αναλαμπές
τους πόθους των μαύρων βράχων.

Έπαιξα τον ουρανό στα ζάρια,
μια ελαφρότητα επιλογής
κι ανέστιος έμεινα.

Και τώρα φυλακισμένος φυλλομετρώ
στο μισώ-σκόταδο
τις φωτεινές σελίδες των τόμων της ζωής.

Ακόμη κι έτσι ζω
σβησμένος μέσα στους τόμους,
κρύβοντας τα μάτια μου με στάχτες
ζωγραφίζω ουρανούς με άστρα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΝΓΚΟ

Τρομαγμένο με ξύπνησαν
οι ασημένιες σταγόνες της βροχής,
βίαια χτυπώντας το προσκέφαλο μου,
στα συγγράμματα της βιβλιοθήκης μου σε βρήκα
σε λευκή σελίδα χαραγμένη η μορφή σου,
τα μάτια σου κατάμαυρα απ' την αγρύπνια του μισοσκόταδου,
λαμπύριζαν στις χρυσές σπίθες
απ' το αναμμένο τζάκι,
το πρόσωπο σου μεθυσμένο
απ' το κόκκινο χρώμα του κρασιού,
αντανακλώντας την ομορφιά σου
στο κρυστάλλινο θολωμένο με μυστήριο ποτήρι μου,
που πάντα εκεί ακουμπούσα αινιγματικά,
λίγο πριν χορέψω το τελευταίο τανγκό μαζί σου...

Αδιέξοδα μονοπάτια οι ρυτίδες
στο πρόσωπο σου,
χαραγμένα απ' τον αιώνα των αναμνήσεων,
ανθισμένες μυρωδάτες λυγαριές του κάμπου
τα μαλλιά σου ,
ξέπλεκα στροβίλιζαν σε πνοές του έρωτα...
στον ύπνο σου να βρίσκεις την παιδική
αθωότητα της παρθενίας σου,
ταξιδεύοντας αόρατη ,
ημίγυμνη διαφάνεια της λήθης ,
επανακάμπτεις στους κήπους της Εδέμ,

ΑΝΤΙΦΕΓΓΙΣΜΑ

Στην τελευταία στροφή του καλοκαιριού
αποσφραγίζω τα αισθήματα μου,
ελπίζοντας να σκαρφαλώσουν
χωρίς σκιές
στα δίχτυα της πιο ερωτικής
πανσέληνου τ' Αυγούστου,
και στο ταβάνι τ' ουρανού ,
σαν αντιφέγγισμα του έρωτα
να μείνουν κρεμασμένα.

Πανσέληνος ήταν,
όταν σε γνώρισα ,
-το θυμάμαι καλά-
κι από τότε όλοι οι Αύγουστοι της ζωής μας
στεφανωμένοι με δυο Πανσέληνους .

Οι αρχάγγελοι ερεθισμένοι
στήνουν χορό ,γύρω
από το έργο τέχνης του Αυγούστου της ζωής
και την ζωή μας πολλαπλασιάζουν .

ΧΩΡΙΣ ΕΥΘΥΝΗ...

Αραχνοϋφαντες αναπλάσεις της άνοιξης
ύφαιναν οι ονειροπόλοι,
η θάλασσα θολή ...ήρεμη...καρτερικά
χρώμα να δώσει στα κοράλλια της...
το καθάριο γαλάζιο των ματιών σου.
Ένας βαρκάρης της ψυχής
την βάρκα του λουστράρει
στα χρώματα του ήλιου της ελπίδας,
τα κύματά της να στολίζει
με τα στεφάνια του έρωτα.
Ο ποιητής με βλέμμα σταθερό
χέρι τρεμάμενο
ριψοκίνδυνα τεμαχίζει το φεγγάρι,
ασημένιες φέτες να μοιράσει
χωρίς σπυρί ευθύνης.
Στην παρέλαση των λέξεων,
αβέβαιο το ταξίδι,
γκρίζα σύννεφα κουκούλωσαν
την ελαφρόμυαλη άνοιξη,
ξεθώριασαν τα χρώματα,

γυμνά.... χωρίς ανθούς και
κορόνες τα παραδίδει,
τα μάτια έσμιξαν
στη συνωμοσία του σύμπαντος.
Αινιγματικό το τοπίο,
διαχέεται κρυφά
στις συνειδήσεις του μακρινού κόσμου
των παιδικών μας χρόνων.

ΧΑΡΕΡΧΕΣΑΙ....ΑΠΕΡΧΕΣΑΙ

Στην έκρηξη της κηλίδας του ήλιου
έρχεσαι
στην έκρηξη του ηφαιστείου της σελήνης
απέρχεσαι.

Τ' αστέρια χωρίς πανοπλία
έλιωσαν σαν κεριά
στο φως της παρουσίας σου.

Ο Κρόνος ξέφρενα στροβίλιζε
στα κόκκινα σου βήματα,
παπαρούνες φύτρωναν παντού,
και το τοπίο αγκάθινο στεφάνι
πέρα απ' το σύμπαν εκτείνεται.

Στο λυκαυγές απροσκάλεστη περνάς
με λάμψη θαμπή,
πόθος και πάθος σε ουρά κομήτη
διακτινίζεσαι πάνω απ' την ζωή μου,
στα όνειρα μου εισχωρείς,
σε ώρες νηνεμίας,
με τέλεια αρτιότητα συνουσιάζεσαι.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Αναμνήσεις σε ράχες
δελφινιών ταξιδεμένες,
εξώκοιλαν κουρελιασμένες
σε μυτερά βράχια
αρχιπελάγους σιωπών.
Ένοχες... με δικαστική απόφαση....

Όταν θα αποχωρήσω
στην γυμνή έρημο,
λίγο πριν την όαση σου αντικρύσω,
μια στάση θα κάνω...όρθιος

σ' ένα στασίδι ξύλινο,
δίπλα στο δεσποτικό,
να εξομολογηθώ....

Οι Ερινύες ανερώτητα με κυνηγούν ,
ατελεύτητα τα όνειρα μου
στην παρακμάζουσα νύχτα.

Με δύναμη ξεφυσώ
γαλάζιες δακτυλήθρες,
χτυπώντας τα ταμπούρλα
σε άχρονες στιγμές
διαλύοντας των τύψεων το αργιλόχωμα .

Δεν έμαθα να μισώ
παρά μόνο ν' αγαπώ,
όπως αγάπησα...
το ζεστό σταρένιο ψωμί.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

Μα πως πληγώθηκε έτσι η αγάπη ;
μια φορά την έσκισε η φωνή μου
και την επόμενη
ο αντίλαλος της λαγκαδιάς.

.....

Τότε κρυμμένοι στον βυσσινόκηπο του κόσμου
πετροβολούσαμε την πανσέληνο
και τα κουδουνίσματα των αστεριών
μας υπενθύμιζαν ότι είμαστε παιδιά.

Μέγας μάρτυρας η Βερενίκη,
σαν ήλιος την αλήθεια ξεφλούδισε στο φως,
και τα βέλη του μίσους
ξεγυμνωμένα υποχωρούσαν
στο κρύσταλλο της σιωπής.

Για δες την Βερενίκη πως μας κοιτάζει
απ' τα χρωματιστά παραθυρόφυλλα
της πανσέληνου,
με το βλέμμα της την αγάπη μας ευεργετεί.

ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΩΝ

Στον χορό
των ονείρων μου των τρελών
ξαναγεννήθηκες
Ανατολή... των Ανατολών!
Ήλιε νοητέ
συνόρων μακρινών
του κόσμου όλου
χάδι τρυφερό
την ψυχή μας ζέστανες
ως τα βάθη του "είναι" μας τον πόθο θέρμανες
ν' αναβλύσει ειρηνικά
η λάβα της αγάπης στα διψασμένα μας κορμιά....
λουλούδια να ξανανθίσουν
μ' άρωμα ευωδιαστό....
οι πηγές να ξεχειλίσουν
γάργαρα νερό....
ω, Ανατολή... των Ανατολών
του κόσμου αυτού!
Σε υμνεί του ποιητή το στόμα!
Σ' αγγέλων έκπτωτα βυθίσματα
στης γης το χώμα
έδωσες ανάτασης σκιρτήματα
με τον Ήλιο να κυριαρχεί στ' άπλωμα τ' ουρανού
ζωής απαύγασμα σκόρπισες ολούθε

ΑΝΤΙΦΕΓΓΙΣΜΑ

Στην τελευταία στροφή του καλοκαιριού
αποσφραγίζω τα αισθήματα μου,
ελπίζοντας να σκαρφαλώσουν
χωρίς σκιές
στα δίχτυα της πιο ερωτικής
πανσέληνου τ' Αυγούστου,
και στο ταβάνι τ' ουρανού ,
σαν αντιφέγγισμα του έρωτα ,
να μείνουν κρεμασμένα.

ΑΙΜΟΔΟΤΗΣ

Όλες οι μέρες κι όλες οι ώρες
παράθυρα ανοιχτά
σε γαλάζια πέλαγα.
Ψάχνω να βρω τον ύπνο μου
σ' ένα μεγάλο όνειρο.
Λάθος αίσθημα
στον κλειδωμένο με κλειδάριθμους νου .
Πάντα περίσσευε η αγάπη σου
κι ο έρωτας σου δρόμους άνοιγε
στα χορταριασμένα μονοπάτια.

Όπου με κοίταζες αιμοραγούσα,
όπου δεν με κοίταζες αιμοραγούσα,
αιμοδότης της αγάπης μας έγινα.
Θερινή βραδιά στα κόκκινα βαμμένη,
στο φως του είναι μου,
το σκοτάδι, του είναι σου.

Θωρώ τα μάτια σου
και με τυλίγει ο Μορφέας
στα κατάλευκα σεντόνια των ματιών σου.

ΔΕΙΛΗ ΣΙΩΠΗ

Γύφτισσες νύχτες
ποτέ δεν είδα το πρόσωπό σας.

.....

Στα τσαντίρια σας ,τα άστρα ,
κρύψατε την αγάπη μου.

.....

Καμιά πέτρα ,
κατρακυλώντας απ' τα άστρα
δεν μπορεί να την φανερώσει..
είναι μια δειλή σιωπή
στις μυρωδιές
των νοικοκυρεμένων γιασεμιών,
των πλανόδιων κομητών.

.....

ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΜΕ

Η ζωή μου κύκλους κάνει
και τα βράδια που κοιμάμαι
με φασκιώνει ανυπεράσπιστο.

Το πρωί δραπετεύω με τον
ήχο της καμπάνας του όρθρου,
και έτσι καλλίγραμμος χαιρετώ
την αιωνιότητα του σύμπαντος.

Λυσσασμένες γλώσσες
ξεθυμασμένου φωτός,
σαστισμένες φυλλομετρούν
το ημερολόγιο του
σπαταλημένου χρόνου μου.

Ω !!! νιότη ...που μ' αφήνεις,
ένα λουλούδι μου χρωστάς,
περίμενε με ...
πως να παρουσιαστώ αστόλιστος
στον τρίτο μου τον κύκλο.
ΘΥΜΑΜΑΙ...

Νοέμβρης μήνας ήταν
ξημέρωμα Σαββάτου,
έκρηξη μήτρας έγινε..
το κεφαλάκι μου ξεπρόβαλλε
και κρεμασμένος ανάποδα
απ'τα χέρια της μαμής...
χτύπημα στις πατούσες δέχτηκα,
δυνατός στον κόσμο αυτό
να περπατήσω...
να ζήσω ευτυχισμένος.
Και συ μάνα μου πολυαγαπημένη,
σαν να μη το πίστεψες...
τ'αυτί σου έβαλες,
το ντούκου-ντούκου
της καρδιάς μου άκουσες...
σφυρί,
σε πέτρα νταμαριού,
στα χέρια πρωτομάστορα,
ήταν οι χτύποι της,
και ένοιωσες ευτυχισμένη.
Τα μάτια σου πρωταντίκρυσα
πίσω απο ρώγες δάκρυα,
μα νοιώθωντας την γύμνια μου...
κοίταξα το απέραντο ...

γαλάζιο του Αιγαίου,
ηλιόλουστο ,
έστελνε κυματίζοντας
τις πρώτες αλμυρές νότες της ζωής,
πεταλούδες πολύχρωμες
διψασμένες για νέκταρ,
χάιδευαν το εύπλαστο μου σώμα
δίνοντας σχήμα θεϊκό...
Και ο ήλιος ξεπρόβαλλε κι αυτός
χαρούμενος, ζεστός..
φωτίζοντας των γύρω μου
τα χαμογελαστά τους πρόσωπα.
Τότε σε πρωταντίκρυσσα
άγνωστο μου πεπρωμένο και....
φύγαμε αντάμα.

ΚΑΠΝΙΖΩ...

Καπνίζω αρειμανίως....
τον καπνό των καραβιών που
σε πάνε σε ορθωμένα σύννεφα,
καπνίζω αρειμανίως....
τον καπνό των τρένων
που σε φέρνουν στο μυαλό μου,
καπνίζω ανήλικες σκέψεις,
παρατηρώντας σε να κολυμπάς γυμνή
στην άβυσσο της ζωής,
κολυμβήθρα του Σιλβάμ αποκαλείς,
καπνίζω αρειμανίως
όταν τα βράδια πίσω από
τα παραθυρόφυλλα η καρδιά σου σταματά,
καπνίζει ο ήλιος...
το κορμί σου σαν βλέπει
κοχύλι γυαλιστερό στη άμμο,
καπνίζει το χλωμό φεγγάρι
όταν την σκιά σου στο δρόμο ζωγραφίζει,
καπνίζουν τα φώτα της πόλης
όταν στις βιτρίνες την ομορφιά σου
αντανακλάς,
καπνίζουν τα πάντα...
όταν με χέρια σου το κόκκινο της αυγής σκορπάς,
σώμα μου ευάλωτο λυτρώσου από
τους αγκάθινους κρίκους του καπνού,
δώσε καπνούς στις καμινάδες των εργοστασίων,
ν 'αδειάζει ο πόνος στην

ΕΡΧΕΣΑΙ...ΑΠΕΡΧΕΣΑΙ

Στην έκρηξη της κηλίδας του ήλιου
έρχεσαι
στην έκρηξη του ηφαιστείου της σελήνης
απέρχεσαι.

Τ' αστέρια χωρίς πανοπλία
έλιωσαν σαν κεριά
στο φως της παρουσίας σου.

Ο Κρόνος ξέφρενα στροβίλιζε
στα κόκκινα σου βήματα,
παπαρούνες φύτρωναν παντού,
και το τοπίο αγκάθινο στεφάνι
πέρα απ' το σύμπαν εκτείνεται.

Κάθε βράδυ απροσκάλεστη περνάς
με λάμψη θαμπή,
πόθος και πάθος σε ουρά κομήτη
διακτινίζεσαι πάνω απ' την ζωή μου,
στα όνειρα μου εισχωρείς,
σε ώρες νηνεμίας,
με τέλεια αρτιότητα συνουσιάζεσαι.

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Οι ποιητές ψυχή μου
δεν ερωτεύονται,
αγαπούν άπληστα
με πάθος,
κοινή τροφή τους στίχους τους
μοιράζονται.

Οι ποιητές ψυχή μου
δεν κλέβουν
ψυχές απ' τις εκκλησιές,
ανάβουν άστρα και ήλιους.
Ραβδοσκοπώντας τον θόλο τ' ουρανού
αναβλύζουν κρυστάλλινες
δροσερές ψυχές.

Οι ποιητές όταν ερωτευτούν
αιώνια μένουν στη γη
κι ανάβουν τις λάμπες
των ματιών απότομα,
όσο μια κατακόκκινη ανατολή.

Έτσι γίνονται όλοι συνομήλικοι
στο φωτισμένο μέλλον,
ξεδιψώντας την όραση μας
στην απέραντη έρημο το σκοταδιού.

ΤΟ ΝΗΣΙ

Πυρίμαχος αναστεναγμός
απ' τα δόντια της ξερακιανής γης
λίγο πριν σε χαϊδέψει ο ήλιος,
ο καθρέφτης του Αιγαίου ,
με πανάλαφρο αέρα
πλέκει και ξεμπλέκει την
χρυσ αφένια κοτσίδα σου...

Έτσι μας ενώνει μια
μυστηριώδης μουσική
βυζαντινών χρόνων,
που μας περιβάλλει και
αφομοιώνεται στη χώρα του Μάκαρα...

Χαίρε Λέσβος θεϊκή,
λησμονημένη στον κρόταφο των εχθρών,
προσκύνημα του κόσμου,
στην άκρη του Αιγαίου,
πλατανόφυλλο της καρδιάς μου...
Γλιστράς αθόρυβα κι αμίλητα
ανάμεσα.....
στον κόρφο μου
και στις βουρκωμένες
ανατολικές φλέβες μου.

ΜΑΤΙΕΣ ΠΟΝΟΥ

Τα μάτια της απλωμένες θάλασσες ,
στις ακυρωμένες διαθλάσεις των κυμάτων
και στο χρυσαφί του ήλιου
χρώμα αλλάζουν.

Βαθύ γαλάζιο
βαθύ μπλε
βαθύ πράσινο ,
άπειρες οι αποχρώσεις ,
ξεδιψούν την όραση μας
στο γκρίζο λιόγερμα.

Μάτια στο ημίφωτο του ουρανού
ορθάνοιχτα παράθυρα,
χωρίς κουρτίνες,,
σε πλήρη αρμονία
με το αρχαίο φωτισμένο παρελθόν
παρατηρούν με τρόπο
ανθρώπινες συνωμοσίες.

Το κορμί της μέρας που φεύγει
φλογισμένο κερι ,
λιώνει με το άστρο
του ρόδινου δειλινού ,
ανάβοντας φωτιές στις
ζητιάνες νύχτες ,
καίγοντας τις σταφιδιασμένες ψυχές .

Μέρα και νύχτα αγκαλιά,
αιώνες τώρα ,
με τις λινές κλωστές του φεγγαριού
μεταξένιο κουκούλι υφαίνουν ,
κρύβοντας μέσα του
τον μεταξοσκώληκα των αντιθέσεων .

Πύο πηχτό το κουκούλι
του κόσμου στάζει,
η γάγγραινα ανανεώνεται
στις λακκούβες των σωμάτων,

-Πονάω....

-Πονάωωω....

Φθαρτός ο πόνος ψυχή μου.

Η ΜΙΚΡΗ ΛΙΜΝΗ

Κάποτε ήταν μια
γαλήνια Μικρή Λίμνη.
Μια χαρακιά αμαξιτού
την έκοβε στα δυο.

Κάθε πρωί την έντυνε
ο ήλιος με ά-φθονο φως,
κι αυτή αντανakλούσε
την ευτυχία της
στα μάτια των χωριανών.

Στο αντιφέγγισμα της
οι κοπελούδες του χωριού
έλουσαν και έπλεξαν πλεξούδες
τα σγουρά τους μαλλιά.

Ήταν μια ανομολόγητη
αιώνων συνουσία.

Τώρα μόνο ο χώρος μας απόμεινε.

ΚΑΛΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ ΣΥΜΠΑΝ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Την απεραντοσύνη του σύμπαντος προσκυνώ,
μέσ' απ' τα τρύπια μου φτερά,
με βλέμμα εκστασιασμένο,
γονυπετής τον ποιητή προσδοκώ,
τα πάντα ίδια αιώνες τώρα
ξεδιπλώνονται, συρρικνώνονται
και πάλι απ' την αρχή,
θόλος απέραντος βαμμένος μπλε,
με άσπρα σεντόνια τσαλακωμένα
και μαύρους λεκέδες,
τα απόκρυφα του μέρη σκεπασμένα,
με την βεβαιότητα πως κανένα
άστρο του δεν θα φανεί,
κινείται αργά και σταθερά αενάως,
με μαχαίρι σκουριασμένο
φέτες χρωμάτων κόβει
απ' το κιτρινωμένο φεγγάρι,
και η γλύκα του πεπονιού,
μέσ' τα πικρά σκοτάδια,

τα απορημένα διάφανα αγάλματα ξεπλένει,
με την βεβαιότητα κάτασπρα να τα παραδώσει,
λίγο πριν το φως του ήλιου τα προδώσει
στα μάτια των χαροκαμένων μανάδων.
Υπάρχει ακόμη ...λίγη κουρασμένη περηφάνια,
μα κι αυτή χασμουριέται μέσα
απ' τους πανάρχαιους μύθους
των αθάνατων νεκρών,
ξεχνώντας να τους χειροκροτήσει,
πνίγεται η περηφάνια σε ροζιασμένες χούφτες
σε ψαλμωδικές φωνές αργοπορημένων
και στα ξίφη των ισχυρών.

ΤΑ ΑΡΓΥΡΙΑ

Κόκκινες σπίθες
απ' τα μάτια σου τρέχουν,
έκαψες τα στάχια του κορμιού μου,
γλυκόπικρο θα είναι το ψωμί.

Τα θρυμματισμένα αργύρια
καθρεφτίζουν την αγάπη μου,
στο λευκό γάλα
της βουρκωμένης συκιάς.

Οι στιγμές φεύγουν,
θέλω λίγη ησυχία,
ν' ακούσω την κραυγή μου
στο δάσος του παράδεισου,
ανάμεσα στα φίδια
που λατρεύω χωρίς να το ξέρω.

Όπου και να κοιτάξω
παντού απογοήτευση,
παλιό εκκρεμές
σε αιματοβαμμένο τοίχο .

ΑΜΗΧΑΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Περιστρέφομαι αμήχανα στους
λαβύρινθους του μυικού συστήματος ,
ακροβάτης τσίρκου ανάμεσα στις λέξεις,
τυλιγμένος από τα σχοινιά των παραισθήσεων
πηδώ στα ακραία αισθήματα.

Την ψυχή μου από τα βάθη του σώματος
σαν κοράλλι ξερίζωσαν
οι χείμαρροι της καταιγίδας,
και τα συντρίμμια της
συλλαβές σκορπισμένες ,
σε μια ήρεμη ακρογιαλιά
του θαλασσοπόρου νου
περιμένουν στρατιές σκέψεων
να συγκολληθούν.

Ακούς τη μακρινή βουή
που αναβλύζει απ' τα βάθη της νύχτας,
και σείεται ο ουρανός και τ' άστρα ;
είναι οι σάλπιγγες των αγγέλων
που μελωδούν το όνειρο ,
είναι το μέλλον.....
αυτό που βλέπω καθαρά,
είναι οι σίχοι, κτερίσματα λέξεων
που έγγραψα αύριο,
άγρυπνος...
ποτίζοντας τα βλέφάρά μου.

ΣΥΜΠΑΝ ΔΙΠΡΟΣΩΠΟ

Σύμπαν διπρόσωπο,
μια στο αίμα πνίγεσαι
και μια στο μέλι βουλιάζεις.
Οι δικτατορίες του νου
πότε σε διατάζουν
και πότε σε παρακαλούν.

Τ' άστρα σου σάπια φέρετρα
τις ζωές μας κουβαλούν,
κι οι πλανήτες γύρω μας κατακόκκινοι,
πλουτίζουν απ' το άδικο το αίμα.

Ω!!! Κρόνε σταμάτα

να τρως τα παιδιά σου,
βγάλε πάλλευκα γιασεμιά
στα κόκκινα χώματα σου,
να δω τα παιδιά ξανά
με τ' άσπρα τους σαντάλια,
αμπάριζα να παίζουν ,
ανάσες ζωής να παίρνουν,
στις γειτονιές του κόσμου.

Παράθυρα χωρίς κουρτίνες
τα έξυπνα τους μάτια,
ρόδιους κόσμους
στο σύμπαν ν' αγναντεύουν.
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ...

Το φως ζωγραφίζει το όνομα σου
στην ασημένια καυτή άμμο,
στολίζοντας το κορμί σου
με τις θαλασσιές χάντρες.

Γυαλιστερά κοχύλια τα μάτια σου
τόνιζαν με πάθος τις
ερασιτεχνικές ασπρόμαυρες φωτογραφίες
του αθώου παρελθόντος.

Κι εγώ κρυμμένος πίσω
από τα κοφτερά βράχια,
λίγο πριν την κλιμακτήριο του νου,
αποκρινόμουν με παιγνιώδεις διαθέσεις,
πάντα γύρευα το άριστο
στο παράξενο θαύμα
του υγρού καλοκαιριού.

Στους ήρεμους φάρους της ζωής,
όταν η σκέψη μας φώτιζε
τις φουρτουνιασμένες θάλασσες,
επιδιώξαμε να πολλαπλασιάσουμε
το άπειρο με το ποτέ.

Έτσι έσβησαν οι καυτοί αναστεναγμοί μας
μέσα στις φιμωμένες κοχύλες της ζωής.

ΑΘΩΟΤΗΤΑ

Όλα στη θέση τους τα βρήκα
ανέγγιχτα,
και το κλειδί της ξύλινης πόρτας
στη λησμονιά σκουριασμένο.
Δεν άντεξες να δεις τον πόνο
στο τσιμεντένιο κρεβάτι ξαπλωμένο .

Γέμισε η αυλή τσουκνίδες σιωπής
και στην άκρη λυγισμένη
από δίκαιη περηφάνια
μια παπαρούνα που προσευχόταν.

Όλοι μαζί φύγαμε ακουμπώντας
τη λύπη μας στη χαρά σου.

Όνομα αρχείου: parasavas5
Κατάλογος: C:\1 DATA\AA-SYLLOGOS\Κ Ε Ι Μ Ε Ν Α\ΚΕΙΜΕΝΑ
WORD\ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ
Πρότυπο: C:\Users\Θεοφίλος
Πατσας\AppData\Roaming\Microsoft\Templates\Normal.dotm
Τίτλος:
Θέμα:
Συντάκτης: Θεοφίλος Πατσας
Λέξεις - κλειδιά:
Σχόλια:
Ημερομηνία δημιουργίας: 11/9/2014 5:58:00 μμ
Αριθμός αλλαγής: 6
Τελευταία αποθήκευση: 12/9/2014 8:55:00 μμ
Τελευταία αποθήκευση από: Θεοφίλος Πατσας
Συνολικός χρόνος επεξεργασίας: 14 Λεπτά
Τελευταία εκτύπωση: 12/9/2014 8:56:00 μμ
Στοιχεία εγγράφου όπως καταγράφηκαν την τελευταία φορά που εκτυπώθηκε
πλήρως
Αριθμός σελίδων: 20
Αριθμός λέξεων: 2.956 (περίπου)
Αριθμός χαρακτήρων: 15.968 (περίπου)